

EEN VAN ONS: *Jo VERVAET*

OIGO: in ons dorp en omliggende zie je als maar meer die naam verschijnen! Een goede gelegenheid om bij Jo Vervaet, de bezieler van OIGO, ons licht op te steken. We vroegen naar zijn beweegredenen om zo'n groot project uit de grond te stampen!

Jo, alles is begonnen toen men bij u de ziekte Hodgkin (lymfeklierkanker) vaststelde. Wellicht stortte uw wereld in elkaar!

Ik voelde me al een tijdje oververmoeid. Ondanks alle vitaminen beterde dit niet. Na allerlei onderzoeken kwam het verdict: lymfeklierkanker. Dan zinkt de grond onder je voeten weg en denk je: het is met mij gedaan! Ik verkeerde in het derde stadium (er zijn vier stadia) van de kanker, ook de milt was aangetast, andere organen gelukkig niet. Maar er was hoop, met chemotherapie waren de kansen op genezing vrij hoog, zo'n 85%. Eenmaal de diagnose gesteld, is men direct met de therapie gestart. Begin juni vorig jaar kreeg ik de eerste van 16 chemokuren. Ik reageerde vrij positief op de therapie, al waren er dagen dat ik me doodziek voelde. Vooral naar mate de therapie vorderde recupereerde ik alsmaar minder vlug.

Je was ziek, doodziek, toch ben je op het idee gekomen om een groot project als OIGO (opgeven is geen optie) op te starten!?

Dat is een lang verhaal! Normaal verbleef ik als ambulante patiënt in de dagkliniek van de afdeling Hematologie (bloedziekten) & BMT (beenmergtransplantatie) en was ik 's avonds terug thuis. Een chemokuur is een cocktail van verschillende producten die op de betreffende persoon van toepassing is, naargelang de aard van de ziekte. Na de vierde kuur reageerde ik heel slecht. Een van die producten tastten mijn longen aan en moest ik dringend voor opname terug naar het ziekenhuis. Daar zag ik het verschil tussen de nacht- en de dagkliniek! In de nachtkliniek was alle materiaal optimaal aanwezig terwijl de dagkliniek te wensen overliet. In alle kamers was er wel iets mis! Ik zag hoe dokters en verplegers zichzelf uit de naad werken om iedereen te helpen. Ik stelde vast dat er te weinig middelen en mensen op de dienst waren. Elke afdeling heeft een budget om materiaal aan te kopen, maar dat is veel te beperkt. De meeste afdelingen smeken om meer centen, en zijn voor het grootste deel afhankelijk van schenkingen. Men was reeds begonnen een nieuwe dagkliniek hematologie in te richten maar het budget was bijlange na niet toereikend en de werken lagen stil.

Toen besloot ik een actie op het touw te zetten voor de afdeling Hematologie-BMT. Ik richtte een VZW op met in het bestuur een 10-tal goede vrienden, die elk hun steentje konden bijdragen om het project te doen slagen. De dienst Hematologie bezorgde ons een lijst met de dringendste behoeftes, waaronder: 5 TV's, meubilair voor de wachtzaal, meubilair voor de kamers, bedden en zetels voor op de kamers (10), statieven, automatische bloeddrukmeters, DVD spelers voor de kamers, onderzoekstafels voor de consultatieruimtes (3) en een bloedkoelkast voor de dagkliniek (rond de 7000 euro). We hebben dan verenigingen en firma's aangeschreven. Veel van onze Laarnse verenigingen hebben iets op touw gezet waarvan de opbrengst naar OIGO gaat. Ook de opbrengst van het Bal van de burgemeester is integraal naar de VZW gegaan, waarvan ze de bloedkoelkast aangekocht hebben. Ondertussen zijn er 5 TV's besteld die binnenkort geleverd worden.

In mei en juni staan er verscheidene activiteiten op het programma (zie internet: www.oigo.be).

Op 27 juni 2008 organiseren we een spetterend event in de Scala, met optredens van No XQS, Varili, Miguel Wiels, Gunther Neefs, Barbara Dex e.a. Langs deze weg wil ik een oproep

doen aan de parochianen om massaal in te schrijven voor deze EVENT op 27 juni, het zal een spetterende avond worden!

Hoe gaat het nu met u?

Ondertussen zijn we 16 chemokuren verder! Eind januari heb ik de laatste kuur gekregen, het waren harde noten om te kraken maar de therapie is een succes gebleken. Ik ben op dit ogenblik kankervrij!!! Gedurende 2 jaar moet ik een driemaandelijks controle ondergaan, daarna om de 6 maand. Ondertussen ben ik terug volop aan het werk als vloerbedekker want ook financieel was het een zware dobber. Trouwens tijdens mijn ziekte ben ik - weliswaar op een laag pitje - blijven werken. Ik ben een fervent fietser en op een zeker moment heb ik zelfs de Mont Ventoux, langs de gemakkelijkste kant, opgefietst!

Nu heb ik vertrouwen in de toekomst want: OPGEVEN IS GEEN OPTIE!

Bedankt Jo dat we naar jou mochten luisteren, we hopen dat jouw initiatief opvolging zal krijgen en wensen je een lang en gezond leven toe...